

PERIÒDICH VERMELI

:: SALUT PÚBLICA! :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRAS ::

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Ronda de l' Universitat, 96. BARCELONA

LA PRIMERA VOLADA

En Nofre es un minyó no dels guapos, pero sí d' aquells que poden ben anar.

No fa molt, cada festa a la tarde tenia la costum de passejarse per la plassa Real, perque també hi anava una xicota d' ulls blaus, cos bufó y cara de pasquas, de la que n' estava bastant enamorat.

Una tarde, cansat ja de contemplar aquella bellesa típica ab lo devantal blanch y 'l noyet als brassos, va decidir declarar-se; pero no sabent per ahont comensar, s' assenta al mateix pedris qu' ella seya, y per comensar la conversa l' hi dispara aquesta andanada á boca de jarro:

—Qu' es seu aquest nen?

—¡Ay no senyor, no! ¡si encara soch soltera!

Aquestas paraulas alentaren al bon Nofre, que va prosseguir:

—Qu' es d' alguna germana seva?

—Tampoch; es fill dels amos.

—Qu' es minyona de servey vosté? va anyadir mitj fent lo pagés.

—Sí senyor,

Aixís anaren seguint en cosas que no valen la pena d' apuntar, gastant unas duas horas en una conversa de més poca sustancia que un meló vert.

Quan la raspa s' aixecá per anarsen, en Nofre l' hi digué:

—Que vindrá demá?

—¡Ay, ay! ¿perqué m' ho pregunta?

—Perque tinch ganas de dirli una cosa.

—Sent aixís, en acabant de diná, que son quarts de tres.

—Donchs á lo dit; tóquila.

Y s' apretaren las mans, donantse un ¡adios! més franch y expansiu que si s' haguessen conegut de deu anys.

II

L' endemá, á l' hora senyalada, lo primer que va compareixe va ser en Nofre, y al cap de mitj quart arriba ella, y l' hi pregunta:

—¡Ola! ¿que fa molt que m' esperava?

—Ara mateix acabo d' arribar.

—¿Sab alló que m' va dir que avuy me diría? donchs m' ha fet passar una nit molt neguitosa, pensant: ¿qué m' voldrá dir? ¡Han trigat tant á passar las horas, que ab desitj esperava la de trobarnos...

—Lo mateix m' ha passat á mi.

—Espero que comensará lo que m' vol dir...

—Al moment. ¿Te relacions vosté? ó millor dit: ¿te xicot?

—No senyor.

—Donchs l' hi faig á saber que jo l' estimo; digué en Nofre deixant anar un sospir com un camálích quan se descarrega un bagul molt pesat després de llarch camí.

—De veras? preguntá ab ansia la xicota.

—Sí; y ab tot lo cor.

—¡Ay! no m' diga aquestas cosas, que m' fa tornar tota roja; afegí ella ab més ganas de saltar que de corre.

—Si m' vol correspondre, diguimho desseguida.

Se veu qu' en Nofre volia anar al grá.

—¡Oh! ¿desseguida!... las cosas son menester pensarlas avans de ferlas.

—Ab mí estaré molt be; quartos, sab... no 'n tinch; pero conech de vista á certs comerciants que son molt ríchs. Ab aixó, contestim y deixis de pensar. ¿Me estima?

Y trayentse ella un mocador, s' aixuga 'l front, gira 'ls ulls en blanch, y exclama fent una ganyota de satisfacció:

—Molt més de lo que vosté 's pensa.

—De veras?

—Tal com l' hi dich.

—¿Quin es lo nom de vosté?

—Marieta; ¿y vosté?

—Nofre. ¡Cuánta ditxa! estimantnos tant, ja no 'ns hem de tractar de vosté; sino de tú. ¿No t' ho sembla?

—Sí, sí.

—¿Cóm es que no has portat lo nen avuy?

—Jo t' diré; com que ja m' pensava poch més ó ménos lo que m' dirías, he cregut més conve-

nient deixar-lo á casa, per poguer enrahonar ab més passió.

—Ab lo que m' acabas de dir, donas á comprendre que fas lo que vols en casa de tons amos.

—Ara com ara... sí, perque son á la torre; jo he quedat per tenir conta la casa y m' han deixat lo nen, perque 'l passegi.

—Y no tens por tota sola?

—Que vols que t' diga...

—Si vols, aquesta nit te vindré a fer companyia.

—No m' farás més que un favor.

—Y tu á mí. Vindré a las vuyt.

—Tindrás ja la porta oberta.

—Ahont estás?

—Acompányam fins á la porta de casa, que t' ho ensenyaré.

En Nofre va acompanyarla fins á l' escala després d' haber dat uns quants toms per la plassa Real, y 's despediren patéticament com dos enamorats de primera.

III

Era un vespre d' estiu; la lluna feya 'l ple; lo vent semblava que l' hi haguessen privat la sortida, no 's sentia un alé d' aire. A las vuyt en punt l' enamorat jove va posar son peu en lo primer esglahó; la Marieta ja s' estava en lo replá del segon pis fent centinella; al veurel, fa un salt d' alegría, y al arribar ell á dalt se donan la bona nit, entran dins, y ella tanca la porta ab pany y clau.

—¿Qué tal, Nofre?

—Be, ¿y t'ú, cor dols?

—¡Ay, ay! ¿Cóm ho sabs qu' es dols? ¿que l' has tastat may?

—No; pero... sabs... basta tan sols mirarte pera coneixeu.

—¡Ah! ¡murrí! l' hi diu la Marieta ab una dolsura que ni un bunyol de xufero.

—¡Si sabias lo que m' fas patir! deya en Nofre acostantse.

—¿Jo? ¡pobre de mí! ¿ab qué?

—Ab l' amor que 'm mata. ¿Sabs lo qu' es? y tot fentli monadas l' acostava cap á un sofá.

—M' ho penso; pero com no sé del cert, voldria que m' ho espliquessis.

—Ab molt gust. Mira, l' amor es una cosa... m' entents... que se sent una passió que 'ns fa agafar unas ganas d' acostarse y... després ¿sabs? de tenir ben estret lo que s' estima, y luego... y luego...

Y ab aixó en Nofre anava fent com un pianista quan toca una escala de cap á cap de piano; anava movent los dits y abalansant lo cos cap al teclat, sens que cap seria resistencia hi posés la Marieta, lo qual enardia més y més al brau minyó, que va prosseguir ab l' entusiasme al punt de dalt:

—En fi, Marieta, l' amor es lo més gran y més bo que hi ha en lo mon; jo no 'm sé explicar prou per dirte lo qu' es l' amor, pero si soch capás de fertho veure tan be com lo primer, porque jo t' estimo.

Y tal vegada volguent donarnhi probas, se abalansa cap á la Marieta, aquesta recula, topa ab una cadira y cau mitj assentada al sofá, y aixís qu' en Nofre 's disposava també á ensopegar... ¡tableau! com en las novelas quan s' ha d' evitar una desgracia á temps, un fort campanillasso los feu donar un brinco á tots dos com si 'ls hagués picat un escorsó, tornantse la Marieta més groga que la cera y posant en Nofre una cara del color de las sopas de such de bróquil.

M. FIGUEROLA ALDROFEU

(Seguirá)

RESPOSTA

A MON AMICH MACO-TONTO

Estimadíssim amich:
No 'n tens poch de mal de caps per pogue arribá á ser rich, y no 'n serás, jo t' ho dich; en tot trobas massa taps.

Anomenas sabatés y oficis de totes menas y tantas cosetas més, que, fill meu, no t' hi entés de tants pobles que anomenas.

Y entre mitj de tan desori dius que frare no vols sé porque t' fa pó' un rebombori... ¡que 'ts trompa! ab lo gori gori los frares sempre van be.

Sent polítich fórets noble y 'l ser polítich t' altera; sols tenint la cara doble y sabent enganyá al poble, creume, farias carrera.

Y anomenant tant de ofici que dius que van malament, proba que tens poch judici y sols te queixas per vici; ó sino escolta un moment.

Jo coneix á un lampista, que per cert era un pelon; un cop va agafar la xispa y va dir:—Mentres jo visca vull ser rich, vatua 'l mon.

Y tant s' hi va encaparrá que no va perdre cap dia, sent aixís que á l' endemá á un molt rich va entabaná per fer ab ell companyia.

Tenint botiga plantada, ja ho tenia al cap del dit; ell tots los comptes cobrava, lo rich molt pobre 's tornava y 'l pobre 's tornava rich.

Descubríseli la intriga ¿vols saber lo que va fer? va plantar per ell botiga; y sens mirar lo que 's diga també va enganyá' al fuster.

Si ho fas de un modo semblant seguint aquesta manera, poca vergonya y avant; creume que anirás menjant sense ofici ni carrera.

Y si á tu algú t' amenassa de portarte als tribunals, t' ho has de pendre sempre ab guassa que com aquí á Espanya passa ell sol se gastará 'ls rals.

Si acás fent lo que jo t' dich pots lograr que ab ben pochos días arribis á ser molt rich, no olvidis á ton amich que t' aprecia,

FESOMÍAS

Avisém á tots aquells que 'ns demanavan colleccions ó números atrassats y no 'ls habiam pogut servir, per ser agotats molts números, que estem reimprimint las faltas, y ho tindrem enllestit dintre pochos días.

Com no som pas usurers, no carregaré cap mica lo cost dels números atrassats, tant si son del reimpressos com no, y tant si prenen la collecció entera com números sueltos.

En vuyt mesos de govern sagastí s' han destituit, entre diputacions y ajuntaments, cinchentas vintiduas corporacions provincials ó locals.

Los conservadors, en 1875, ne destituiren la friolera de mil quinze.

Tot per fabricar eleccions.

Lo divendres de la setmana passada á Reus, tothom tenia cólich.

S' ha averiguat que la causa provenia de l' aygua, per haber estat un dia las fonts sens rajar.

Lo més curiós del cas es que algú murmura si las canonadas n' eran embussadas ab candidaturas que portavan lo nom de un conservador célebre en aquella comarca, y á qui l' hi donaren carbassa en las passadas eleccions.

Vaja, pot ser s' haurá descubert un purgant nou: lo purgant electoral.

Diuen que 's cambiará la fórmula del jurament en las Corts y en lo Senat.

En lloch de dir: «*Jurais fidelidad y obediencia al rey legitimo de las Españas don Alfonso XII,*» sembla que 's dirá: *Prometeis,* etc.

Jo crech que tots los diputats acceptarán de alló més bé aquesta última fórmula, puig que saben de sobras y per experiencia que *lo pro-metre no fa pobre.*

¿Que no podriam saber qué passa al monastir de Montserrat?

¿Cóm es que un monjo va tirarse á la cisterna gran? ¿Qué deya la carta explicant la seva resolució? ¿Cóm es que un altre monjo del propi monastir ha penjat l' habit á la figuera?

Convindria que l' autoritat judicial prengués cartas en l' assumpto y vegés de averiguar qué passa en aquella santa casa.

Diuen que á Sevilla s' ha irregularisat una friolera de 28.856 pessetas en lo magatzém de efectes estancats.

Aquestas notícias ja no fan cap efecte.

A Cervera ha mort lo conegut demócrata y president del Comité republicá federal ciudadá Joseph Anton Boladeras.

Acompanyém á sa familia y amichs en lo greu dolor sentit per tal perdua.

A Sallent també tenen lo seu setmanari, *La Veu Sallentina*, al que saludém de tot cor.

¡Tan-de-bó que totas las vilas catalanas imitessin á Sallent!

Del citat colega copiém:

«Anunci d' un mestre d' estudi d' aquells que fan tots los días vigilia, y may Pasqua:

«Maestro de escuela de 1.ª enseñanza, herrador y comadron, cofta el pelo por dos cuartos, hace y compone botas, da privadamente lecciones de baile, sangra con destreza y tiene comercio de tintorería en negro y rojo, hace trampas para ratones, y provee á otras necesidades.»

¿No saben lo que ha passat ab lo ferro-carril de Vilanova?

Donchs una friolera. Sembla que entre unas influencias com las del diputat conservador per Barcelona senyor Marçet y uns informes com los del célebre director de las obras del port senyor Garrán, va obtenirse mitj de amagatotis mitj per sorpresa una real ordre manant sospendre las obras de dita vía en la secció de sota Montjuich.

¿Qué 's sembla si la cosa porta málícia? Un diputat d' aquells tan amichs de la protecció á la industria nacional, per supost, protegint los intereses de Barcelona de aquesta manera.

Lo conflicte no obstant fou resolt per telégrafo y de moment revocada la ordre de suspensió, gracias sens dupte á la forsa de la raió y á la incansable activitat del concesionari de la línea de Vilanova senyor Gumá, que tan mals ratos ha donat y sembla donará á totas aquestas empresas dels carrils de tira que tenim á Espanya.

Lo senyor Gumá pot estar satisfet de la seva obra, que si be molts disgustos l' hi poden haber donat tots aquets patrioters de conveniencia, també en cambi ha recullit las simpatias de la opinió pública y la estimació de tots los amants dels adelantos, puig ab son carril modelo provocará sens dupte una revolució en lo modo de ser de las tan mal servidas com ben pagadas vías espanyolas.

A 'n aquest assumpto de actualitat habém dedicat avuy la caricatura del present número.

Lo rector de Sant Adriá de Besós no volia que s' enterrés en aquell cementiri á un tinent d' arcalde que fou assassinat.

¿Y saben per qué no volia donarli sepultura sagrada? Perque 'l difunt era casat civilment.

Aquesta gent no vol res civilment per temor de civilisarse.

Aixó ray. Jo de pas los posaria entre civils.

Pot ser aixís ne sortiriam d' un cop.

A 'n aquell duptós periódich que ab motiu, de haberli parodiat una caricatura nos va tractar de usurpadors, debém ferli una pregunta á la qual tenim lo convenciment que no hi contestará com se deu.